

HỒI 17

MỘT NƯỚC CỜ CAO

Người cuối cùng bước xuống cầu thang, không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, là Mộc đạo nhân.

Lão mới là người chân chính đi cuối cùng.

Lão Đạo Bả Tử hiển nhiên không ngờ sau lưng Thạch Nhận còn có người, bỏ ngựa bắt ve, se se sau lưng, trên đời này không phải rất có nhiều chuyện cũng như vậy sao?

Lục Tiểu Phụng hình như cũng không ngờ lão lại đến, chàng nhìn lão kinh ngạc, rồi lại nhìn lão Đạo Bả Tử nằm gục trong vũng máu. Chàng bỗng hỏi:

- Tại sao ông giết lão ta? Tại sao không để lão ta còn sống để hỏi!

Mộc đạo nhân nói:

- Bí mật của lão chúng ta đã biết rồi, dù có hỏi nữa, cũng hỏi không ra gì thêm.

Ta xuất thủ tuy có nặng một chút, nhưng tuyệt hậu hoạn về sau.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng chúng ta còn chưa thấy mặt thật của lão ra sao.

Mộc đạo nhân cười cười nói:

- Người chết rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

Lục Tiểu Phụng ngẩn mặt ra một lúc:

- Mấy hôm nay thật tình tôi mệt quá, đầu óc cũng hôn ám.

Mộc đạo nhân cười nói:

- Mỗi người đều có lúc đầu óc hôn ám, sợ là chỉ sợ không có đầu để hôn ám.

... Mỗi người chết đi rồi, vẫn còn thấy được mặt thật vậy.

... Sợ chỉ sợ lão vốn không có mặt mũi.

Lục Tiểu Phụng lật mặt của lão Đạo Bả Tử lại, rồi chàng dò người ra.

Gương mặt chàng đang nhìn là một gương mặt không có mặt mũi, cặp mắt như hai lỗ hồng sâu hoắm đang tựa như cười cợt, phảng phất như đang nói:

- Vĩnh viễn không ai sẽ thấy gương mặt thật của ta. Vĩnh viễn không ai!

Mọi người cũng đều dần mặt ra, ngay cả Liễu Thanh Thanh cũng dần mặt ra.

Thạch Nhạn thì thở ra một hơi dài, nói:

- Tuy y không có mặt mũi, tôi cũng nhận ra được y.

Mộc đạo nhân buồn rầu nói:

- Dĩ nhiên là ông nhận ra. Ta cũng nhận ra.

Lão ngẩng đầu lên, xem ra phảng phất càng già nua:

- Người này chính là phản đồ của bản môn, tên là Thạch Hạc.

* * * * *

- Không đúng!

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải Thạch Hạc.

Giọng nói của chàng rất cương quyết, rất tự tin, chuyện này đối với chàng hiển nhiên rất chắc chắn trong tay.

Chuyện không chắc chắn, chàng nhất định sẽ không nói với những người trong phòng nghe.

Đây là một thư phòng cao nhã yên tĩnh, trong một chỗ an toàn và ẩn bí.

Bất cứ ai muốn vào trong thư phòng, đều bắt buộc phải qua bảy cánh cửa, bảy đạo phòng thủ nghiêm ngặt.

Người phòng thủ bên ngoài, cơ hồ ai cũng là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm hiện nay, trong đó bao quát Võ Đang, Thiếu Lâm, Nhạn Đãng, và Ba Sơn, các đệ tử ưu tú nhất, còn có Trường Giang thủy trại và Thập Nhị Liên Hoàn Ô, các vị đã chủ tinh minh năng cán nhất.

Không được sự cho phép của những người trong phòng, tuyệt đối không để cho bất cứ người nào xông vào.

Bọn họ ở trong này nói chuyện, cũng tuyệt đối không để một tí tiếng động nào lọt ra ngoài.

Bọn họ đặt cho nơi này một tên: Ứng Sào. Kế hoạch đối phó với U Linh son trang lần này, chính là bọn họ đã ở trong Ứng Sào bàn luận ra ba tháng trước.

Đây là kế hoạch tuyệt đối bí mật.

Bước thứ nhất trong kế hoạch, là thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết tham gia, tạo thành cừu hận giữa y và Lục Tiểu Phụng, để giang hồ đều cho rằng y không giết Lục Tiểu Phụng không được.

Đây vốn không phải là chuyện dễ dàng, Tây Môn Xuy Tuyết nhất định không phải là kẻ dễ dàng bị thuyết phục.

Nào ngờ lần này Tây Môn Xuy Tuyết không hề cự tuyệt, hiển nhiên y cảm thấy rượt theo giết Lục Tiểu Phụng là một chuyện rất thú vị, do đó điều kiện duy nhất của y là:

- Người phải chạy trốn thật, bởi vì ta cũng rượt theo thật, nếu người bị ta rượt kịp, không chừng ta sẽ giết người thật.

Vì vậy lúc Lục Tiểu Phụng đang chạy trốn, chàng quả thật lúc nào cũng đổ mồ hôi hột.

Bước thứ hai trong kế hoạch, chính là an bày đường nào cho Lục Tiểu Phụng chạy trốn, nhất định cho chàng tình cờ đụng phải người trong U Linh sơn trang mà không bị hoài nghi.

Trong quá trình chạy trốn đó, chàng phải tự mình lo liệu ứng phó với mọi chuyện khôn khéo, không thể liên lạc với bất kỳ ai khác.

Lục Tiểu Phụng có lọt được vào trong U Linh sơn trang hay không, bọn họ không nắm chắc được trong tay.

Nhưng chàng nguyện ý mạo hiểm.

Bọn họ đã biết cái tổ chức U Linh sơn trang ấy đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn không bao giờ chụp được manh mối gì, chỉ bắt quá từ miệng một người lạ đã sắp chết nói ra, biết được tổ chức ấy đang sắp làm một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Vì vậy bọn họ cũng không thể không bắt đầu hành động.

Bởi vì bọn họ đã tra ra được người lạ sắp chết ấy, lại là người đáng lý ra đã chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết nhiều năm về trước, người đó tên là Cố Phi Vân.

Y từ U Linh sơn trang trốn ra, bị Thạch Hạc đánh rớt xuống hang núi vụn trượng, tuy may mắn không chết, hai chân đã gãy trọn, chỉ nhờ vào đôi bàn tay và một ý chí kiên cường, bò năm ngày bốn đêm trong tuyết cốc, mới gặp một đạo sĩ đi tìm thuốc trong núi sâu.

Đạo sĩ này là đệ tử của phái Võ Đang, y mới còn sống để nói ra cái bí mật của U Linh sơn trang.

Chỉ tiếc là y biết không nhiều, không những vậy chỉ còn thừa chút hơi thở cuối cùng.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đã biết ngay từ đầu, Biểu Ca không thể là Cố Phi Vân.

Người đầu tiên bắt đầu trừ tính kế hoạch là Thạch Nhạn. Người đầu tiên lão đi tìm là Lục Tiểu Phụng.

... Nếu thế gian này còn có ai hoàn thành được nhiệm vụ gian nan lớn lao này, người đó chắc chắn là Lục Tiểu Phụng.

Nhưng Lục Tiểu Phụng biết, chỉ dựa vào sức của một mình chàng, tuyệt đối không cách nào thành công.

Chàng nhất định phải đi tìm vài tay bang thủ, chàng nghĩ trong đó nhất định không thể thiếu Tư Không Trích Tinh.

Muốn thuyết phục Tư Không Trích Tinh, còn khó khăn hơn cả thuyết phục Tây Môn Xuy Tuyết, may mà y có nhược điểm.

Y khoái đánh cuộc, nhất là thích đánh cuộc với Lục Tiểu Phụng. Không những vậy, tùy Lục Tiểu Phụng muốn đánh cuộc gì cũng được.

Vì vậy Lục Tiểu Phụng đánh cuộc với y:

- Nếu ta không thành công, ngươi phải đào giun cho ta.

Đợi đến lúc Tư Không Trích Tinh phát hiện ra đó là cái bẫy, hối hận không còn kịp nữa, vì không muốn thua, y chỉ còn nước toàn lực giúp Lục Tiểu Phụng hoàn thành cho xong chuyện này.

Y trước giờ vốn là kẻ rất thủ tín.

Nhưng y cương quyết đòi Lục Tiểu Phụng tìm cho y một tay bang thủ không thể thiếu sót được, y muốn Lục Tiểu Phụng tìm Hoa Mãn Lâu lại cho y.

Suy tính của Hoa Mãn Lâu thấu đáo vô song, không ai bì kịp, không chừng vì y không thấy đường, do đó suy nghĩ có sâu sắc hơn người khác.

Kế hoạch nguyên thủy nhất, là do bọn họ bốn người trù tính trong Ứng Sào.

Lực lượng bốn người bọn họ không đủ, vì vậy bọn họ lại kéo thêm sáu người nữa vào.

Đấy là Thiết Kiên chùa Thiếu Lâm, Vương Thập Đại Cái Bang, Trường Giang Thủy Thượng Phi, Nhạn Đãng Cao Hành Không, Ba Sơn Tiểu Cố, và Thập Nhị Liên Hoàn Ô Ứng Nhân Lão Thất.

Bởi vì môn hạ sáu người đó đều có người trong U Linh sơn trang.

Thế lực của bọn họ cũng phân bố đều trên lộ tuyến từ U Linh sơn trang đến Võ Đang.

Điểm trọng yếu nhất là, bọn họ đều là những người miệng kín như bình, tuyệt đối không tiết lộ kế hoạch này cho ai khác.

Nhìn bên ngoài, đó chỉ bất quá là một căn lầu thông thường trong một khu phố náo nhiệt, lấy danh nghĩa của một đà chủ phân đà môn hạ Ứng Nhân Lão Thất mua, dùng ba gian nhà phía dưới làm tiệm bán thuốc, tiệm rượu, và tiệm quan tài.

Gã chương quản ba cái tiệm đó dĩ nhiên đều là đệ tử trung thành năng cán nhất của họ.

Biết về kế hoạch lần này, chỉ có mười người, những người kia chỉ biết phụng mệnh hành sự.

Hiện tại trong mười người bọn họ đã có tám người ở đây.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn họ, chàng lại nhấn mạnh một lần nữa câu lúc nãy:

- Không phải Thạch Hạc, nhất định không phải.

Thạch Nhạn không đến, hiển nhiên bệnh tình quá nghiêm trọng, người duy nhất gặp Thạch Nhạn là Thiết Kiên.

Năm xưa khi Võ Đang lập Chương môn, Thạch Hạc tự hủy mặt mình, vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cũng có mặt ở đó.

Lão đã thấy qua gương mặt không có mặt mũi đó, bất kỳ ai chỉ cần thấy qua một lần, đều vĩnh viễn không thể quên được.

Vì vậy lão phản đối:

- Ta đã thấy mặt y, y nhất định là Thạch Hạc.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chết dưới lưỡi kiếm của Mộc đạo nhân dĩ nhiên là Thạch Hạc. Nhưng Thạch Hạc không phải là lão Dao Bả Tử, nhất định không phải.

Tư Không Trích Tinh giành hỏi:

- Sao ngươi chắc chắn được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ta biết lão Dao Bả Tử là ai.

Tư Không Trích Tinh hỏi:

- Ai?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mộc đạo nhân.

Tư Không Trích Tinh giật bản mình lên, ai ai cũng giật bản mình lên.

Một hồi thật lâu, Thiết Kiên mới chậm chậm lắc đầu nói:

- Không đúng, không thể là y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao?

Thiết Kiên đáp:

- Lâu năm về trước, y đã có thể làm Chưởng môn Võ Đang, nhưng y lại đem ngôi vị nhường cho sư đệ mình là Mai chân nhân, do đó có thể thấy, y xem danh lợi quyền vị nhẹ lắm, sao lại đi làm chuyện như vậy được?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi vốn cũng không tin, tôi vốn tính kéo lão vào trong Ưng Sào đấy chứ.

Thiết Kiên hỏi:

- Không lẽ có người phản đối?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu, nói:

- Thạch Nhạn phản đối, Hoa Mãn Lâu cũng không tán thành.

Thiết Kiên hỏi:

- Tại sao?

Lần này lão hỏi Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu ngần ngừ một hồi, chậm chậm nói:

- Lúc đó tôi không hoài nghi gì đến lão, chỉ bất quá cảm thấy lão và Cổ Tòng cư sĩ quá thân cận nhau, khó mà giữ được bí mật với Cổ Tòng.

Thiết Kiên hỏi:

- Ông thấy Cổ Tòng khả nghi sao?

Hoa Mãn Lâu nói:

- Võ công của y rất cao, nhưng sư thừa và lai lịch của y trước giờ không ai biết gì.

Thiết Kiên nói:

- Y là ẩn sĩ, mấy người ẩn sĩ thông thường đều phải vậy chứ.

Hoa Mãn Lâu nói:

- Ẩn sĩ lúc trước khi quy ẩn cũng có chút dĩ vãng, nhưng y không có, làm như y sinh ra là thành ẩn sĩ rồi vậy.

Thiết Kiên trầm ngâm một hồi, lại hỏi:

- Thạch Nhạn tại sao phản đối Mộc đạo nhân?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì lão biết Mộc đạo nhân không hẳn là thật tình nguyện ý nhường vị cho Mai chân nhân.

Thiết Kiên chau mày nói:

- Không lẽ y cũng như Thạch Hạc vậy, bởi vì y làm chuyện vi phạm môn quy cho nên mới bị ép phải nhường vị?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chắc là vậy.

Thiết Kiên nói:

- Y làm chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thạch Nhạn không chịu nói.

Nhà có chuyện xấu xa không thể bày ra, bất kể ra sao, Mộc đạo nhân cũng là sư thúc của y, lại là trưởng lão của Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thạch Nhạn tuy không chịu nói, hiện tại tôi vẫn có thể suy đoán ra gần hết.

Ba Sơn Tiểu Cổ cũng nhin không nổi, hỏi:

- Mộc đạo nhân năm xưa rốt cuộc đã làm chuyện gì vi phạm môn quy?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không những y lấy vợ ở ngoài, còn sinh ra con gái nữa.

Thiết Kiên sa sầm nét mặt, nói:

- Lời đồn không thể tin dễ dàng, những lời có liên quan đến danh tiết của một người, không nên dễ tin quá, mà còn không nên mở miệng là đề cập tới.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vâng.

Tư Không Trích Tinh lại giành nói:

- Nhưng y đã mở miệng ra rồi, nhất định phải nắm chắc gì trong tay.

Thiết Kiên nói:

- Không những chắc trong tay, còn phải có chứng cứ.

Lục Tiểu Phụng không có chứng cứ.

Nhưng những gì chàng phân tích và phán đoán, Thiết Kiên đại sư không thể không thừa nhận là rất có lý.

... Thảm Tam Nương là vợ của Diệp Lăng Phong, nhưng lại sinh con gái cho lão Dao Bả Tử, người bà ta có lỗi với là Diệp Lăng Phong, không phải là lão. Tại sao lão Dao Bả Tử ngược lại đi hận bà ta? Không những vậy còn giết cả Diệp Lăng Phong?

Bởi vì lão Dao Bả Tử là Mộc đạo nhân, là biểu ca của Thảm Tam Nương, cũng là người chồng chân chính của Thảm Tam Nương.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mộc đạo nhân lúc đó còn đang tráng niên, Thảm Tam Nương cũng đang xuân xanh đương độ... Trước mặt Thiết Kiên đại sư, chàng ăn nói rất hàm súc, những ý tứ của chàng ai ai cũng hiểu rõ.

Hai biểu huynh, biểu muội chắc chắn là có tư tình, khổ nỗi Mộc đạo nhân lúc ấy đã là đệ tử Chương môn Võ Đang, dĩ nhiên không thể quang minh chính đại lấy bà ta làm vợ.

- Vì vậy lão mới nghĩ ra cái kế quý đại đào cương, để Thảm Tam Nương đi lấy Diệp Lăng Phong, làm thụ thân con gái của lão.

- Tại sao lão lại chọn Diệp Lăng Phong?

- Bởi vì Diệp Lăng Phong cũng từng học kiếm ở Võ Đang, không những vậy còn do chính tay lão truyền thụ, vì ân sư, đệ tử dĩ nhiên không thể không hy sinh.

Nhưng sau này Mộc đạo nhân già đi, lại hay vân du bên ngoài, Thảm Tam Nương phòng khuê tịch mịch, lộng giả thành chân, cùng với Diệp Lăng Phong dan díu tư tình.

Đợi đến lúc Mộc đạo nhân phát hiện ra, bà ta lại có thêm đứa con gái không nên có. Lão cũng phát hiện ra tư tình của bọn họ, dĩ nhiên là hận bọn họ đến tận xương tủy.

- Nhưng lão lại càng hận Võ Đang, bởi vì đệ tử của lão là Thạch Hạc cũng chịu chung mệnh vận như lão, bị ép phải nhường ngôi vị Chương môn.

“Báo thù” và “quyền lực”, hai chuyện đó, chỉ bất kỳ một thứ nào thôi cũng đủ làm người ta không chọn thủ đoạn, nhảy ra làm chuyện liều lĩnh.

- Nhưng điều đó vẫn còn chưa đủ chứng cứ chứng minh Mộc đạo nhân là lão Dao Bả Tử.

- Tôi còn có thể đưa ra vài điểm sự kiện để chứng minh. Điểm dễ dàng tiên hành, chỉ có mình lão mới ở gần Thạch Nhận, chỉ có lão mới biết bí mật giấu trong võ kiếm.

- Bí mật đó rất có thể chính là cái bí mật năm xưa lão bị ép phải nhường vị, vì vậy lão nhất định phải lấy cho được.

Đối với tình cảnh nội bộ Võ Đang, chỉ có lão là hiểu rõ hơn ai cả, vì vậy lão mới có thể bố trí đường thoái lui an toàn sau khi xong chuyện, có muốn rượt theo cũng không có cách nào rượt nổi.

Trường Tịnh và Trường Cản đều là đệ tử trực hệ môn hạ của lão, chỉ có lão mới mua chuộc được bọn họ.

Thạch Hạc trước giờ cô tị kiêu ngạo, chỉ có lão mới có thể chỉ huynh ra lệnh được y.

Bao nhiêu điểm đó, tuy chỉ bắt quá là suy đoán, nhưng cũng đủ để làm thành một đường dây liên hệ hoàn chỉnh.

Hướng gì trong tay của Lục Tiểu Phụng còn giữ một chi tiết rất trọng yếu:

- Tuy tôi đã biết từ lâu Biểu Ca không phải là Cổ Phi Vân, nhưng tôi vẫn nhìn không ra lai lịch chân chính của y.

Thiết Kiên nhin không nổi, hỏi:

- Hiện tại ông đã tra ra?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Biểu Ca chính là Cổ Tòng.

Câu đó vừa thốt ra, mọi người lại giật nảy mình lên.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Mấy năm gần đây, Mộc đạo nhân và Cổ Tòng hình bóng không rời, thường kết bạn vân du, không những vậy, hành tung phiêu hốt, chỉ vì bọn họ thường thường phải về lại U Linh sơn trang.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Võ Đang thịnh hội lần này, mọi người đều nghĩ Cổ Tòng sẽ nhất định đến, nhưng y chẳng thấy lộ mặt ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì y đã bị tôi cầm tù trong địa lao ở sơn trang nhà họ Diệp.

Thiết Kiên nói:

- Ông có chứng cứ chứng minh được y chính là Cổ Tòng không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi thấy y xuất thủ, kiếm pháp của y cực kỳ tinh vi, rất gần với kiếm pháp của Cổ Tòng, thân hình và khuôn mặt của y giống Cổ Tòng, chỉ cần thêm chút râu ria, chút tóc trắng, chút tóc vàng, là thành Cổ Tòng y hệt, không sai gì cả.

Tư Không Trích Tinh nói:

- Thảo nào tôi cứ cảm thấy Cổ Tòng có vẻ âm dương quái khí làm sao đó, thì ra y trước giờ chưa lộ bản mặt thật ra.

Thiết Kiên trầm tư một hồi, bỗng nói:

- Còn một kẻ hờ.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kẻ hờ gì?

Thiết Kiên nói:

- Nếu Mộc đạo nhân là lão Dao Bả Tử, tại sao lão ta không y ước hẹn đến hội họp với ông ở Mãn Thúy Lâu?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Đấy chỉ là vì lão đã biết sự tình có chỗ biến đổi, đã có người tiết lộ bí mật của chúng ta.

Thiệt Kiên hỏi:

- Ai tiết lộ bí mật?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Dĩ nhiên là cái người đang không bằng mọc ra.

Người mọc ra đó, dĩ nhiên chính là lão già cao lớn oai vũ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chuyện này vốn nhất định không được để người thứ mười một biết, tại sao các người lại đem thêm một người nữa vào?

Ba Sơn Tiểu Cổ hỏi ngược lại:

- Ông biết người đó là ai không?

Lục Tiểu Phụng không biết.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Ông có biết tôi có một người sư thúc, là động chủ của ba mươi sáu động ở Miêu Nhân Sơn, và cũng đời đời làm thổ ty ở đó?

Lục Tiểu Phụng bỗng nhảy bật lên nói:

- Ông nói đó có phải là Long Phi Sư Long Mãnh?

Ba Sơn Tiểu Cổ mỉm cười nói:

- Trước giờ ông ta chưa bao giờ vào Trung Nguyên, thảo nào ông không nhận ra ông ta.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Các người để ông ta tham dự vào bí mật?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Ông ta ngôi trấn phương nam, đời này qua đời kia, quý như vương hầu, phú quý tôn vinh, trong giang hồ không ai bì kịp. Ông nghĩ ông ta sẽ bán đứng mình sao? Tiết lộ bí mật của mình sao?

Lục Tiểu Phụng câm miệng lại.

Nhưng chàng rút cuộc đã nhớ ra người đó là ai. Chàng cũng nhớ ra tại sao mình cứ nghĩ là có gặp qua y một lần rồi.

Chàng bỗng cảm thấy miệng mình vừa chua vừa đắng nghét, làm như vừa ăn phải một nồi thịt thúi.

Thiết Kiên nói:

- Hiện tại chúng ta chỉ có một cách chứng minh những suy đoán của ông có đúng hay không.

Ba Sơn Tiểu Cổ hỏi:

- Cách gì?

Thiết Kiên nói:

- Bất Thạch Nhạn nói ra bí mật trong vỏ kiếm.

Mọi người đều đồng ý.

- Mộc đạo nhân nhượng vị, nếu vì chuyện tư tình với Thẩm Tam Nương thì chứng minh được rằng lão là lão Dao Bả Tử.

Thiết Kiên nói:

- Tuy Thạch Nhạn không muốn tiết lộ chuyện riêng tư của tôn trưởng trong bản môn của y, nhưng trong hoàn cảnh này, y không thể nào không nói được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đã về lại Võ Đang?

Thiết Kiên nói:

- Trời còn chưa sáng đã về rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Mộc đạo nhân hiện có phải cũng ở Võ Đang?

Thiết Kiên nói:

- Chúng ta cũng nghĩ rằng có thể có người sẽ làm chuyện bất lợi cho y, vì vậy mới nhờ Vương Thập Đại đi theo y về.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Nếu vậy chúng ta cũng nên mau mau chạy đến Võ Đang hỏi cho rõ ràng.

Lục Tiểu Phụng thở ra, lẩm bẫm

- Tôi chỉ hy vọng hiện tại chạy mau mau một chút còn kịp.

Bỗng nghe ngoài cửa có người nói:

- Hiện tại không còn kịp rồi.

Vương Thập Đại ngồi xuống trước, lau khô mồ hôi trên mặt, thở ra một hơi, mới chậm chậm nói:

- Chương môn đời mười ba của Võ Đang, Thạch Nhạn, đã từ trần vào ngày mười bốn tháng tư, một khắc trước giờ Ngọ, hưởng dương bốn mươi bảy tuổi.

Không ai cử động, không ai mở miệng.

Trái tim mọi người đều chìm xuống, một hồi thật lâu, mới có người hỏi:

- Ông ta chết ra sao?

Vương Thập Đại nói:

- Y có bệnh sẵn, không những vậy còn rất nghiêm trọng.

Thiết Kiên hỏi:

- Bệnh gì vậy?

Vương Thập Đại nói:

- Bệnh gan, Mộc đạo nhân đã nhìn ra từ lâu thọ kỳ của y tối đa không quá trăm ngày.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt hỏi:

- Mộc đạo nhân chẩn bệnh cho ông ta?

Vương Thập Đại nói:

- Mộc đạo nhân y thuật rất tinh, ta cũng có hiểu sơ về y thuật.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông xem ông ta có phải vì bệnh tật phát tác mà chết thật không?

Vương Thập Đại nói:

- Không nghi ngờ gì cả.

Lục Tiểu Phụng chậm chậm ngồi xuống, phảng phất như muốn đứng dậy không nổi.

Gương mặt của Thiết Kiên cũng rất nặng nề:

- Y có để di ngôn gì lại không? Chỉ định người kế thừa Chương môn phái Võ Đang?

Vương Thập Đại nói:

- Chúng tôi cứ ngỡ y để lại di ngôn ở đâu đó, nhưng tìm hoài không có.

Thiết Kiên mặt mày càng nặng nề.

Lão biết rõ môn quy gia pháp phái Võ Đang, Chương môn nếu vì chuyện gì chết đi, không kịp để lại di mệnh, ngôi vị Chương môn sẽ do người bồi phận tôn trưởng nhất tiếp nhiệm.

Bồi phận tôn trọng nhất của Võ Đang môn hạ, chính là Mộc đạo nhân.

Thiết Kiên thở dài một hơi, nói:

- Không ngờ ba mươi năm sau, y vẫn còn làm được Chương môn Võ Đang.

Lục Tiểu Phụng cười khở nói:

- Đây chỉ sợ đã nằm trong dự liệu của lão từ lâu.

Bọn họ đều hiểu trong bụng, hiện tại không có chứng cứ thiết thực gì, lại càng không thể động vào lão.

Chương môn phái Võ Đang, nhất định không thể dung thứ cho ai mạo phạm vào.

Hiện tại bọn họ chẳng có một chứng cứ gì, dù Mộc đạo nhân có thật là lão Dao Bả Tử đi chăng nữa, bọn họ cũng không làm được gì.

Vương Thập Đại buồn rầu nói:

- Thạch Nhạn tuy cũng biết mình sắp chết đến nơi, nhưng cũng còn không ngờ được lại quá đột nhiên như vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta lâm tử không lẽ ngay cả một câu cũng không nói sao?

Vương Thập Đại nói:

- Chỉ có một câu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta nói gì?

Vương Thập Đại nói:

- Y muốn ta nói lại với người, người đoán quả không sai.

Lục Tiểu Phụng bỗng đứng bật dậy, rồi lại chậm chậm ngồi xuống, miệng lầm bầm:

- Không được gì cả, dù tôi đoán không sai, cũng chẳng được gì cả.

Chàng có hỏi Thạch Nhạn, Mộc đạo nhân năm xưa có phải vì chuyện tư tình mà bị ép phải nhượng vị không.

Thạch Nhạn không nói gì, đợi đến lúc nói ra thì đã quá muộn.

Bí mật trong vỏ kiếm, hiện tại chắc chắn đã lọt vào tay Mộc đạo nhân, bọn họ đã hết còn có chứng cứ gì.

Thiết Kiên nói:

- Ông đoán không sai, nhưng làm chuyện quá sai.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sai chỗ nào?

Thiết Kiên nói:

- Ông đã biết có người muốn đoạt kiếm thì đừng nên để Thạch Nhạn giữ bí mật lại trong võ kiếm.

Lục Tiêu Phụng nói:

- Chúng tôi làm vậy chỉ bất quá vì muốn dụ lão y ước hẹn đến Mãn Thúy Lâu.

Chúng tôi mới ngay mặt mở toang chân tướng của lão ra, bí mật trong võ kiếm nếu không phải đồ thật, lão nhất định sẽ nhìn ra, nhất định sẽ nghi ngờ.

Chàng thờ dài nói:

- Lúc đó chúng tôi làm sao biết được bí mật lại bị tiết lộ ra, lão bỗng thay đổi chủ ý.

Thiết Kiên thờ dài nói:

- Bất kể y là ai, cũng thật là một tay siêu quần, kế hoạch của y tuy bị phá vỡ tan tành, nhưng đến phút cuối cùng, y vẫn còn không bị thua.

Mọi người ngồi yên không nói gì, tâm tình đều rất trầm nã.

Kế hoạch của bọn họ tuy xảo diệu, không ngờ đến phút cuối biến thành công cốc.

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Hiện tại không lẽ chúng ta hoàn toàn không làm gì được y nữa sao?

Lục Tiêu Phụng trầm ngâm một hồi:

- Không chừng tôi còn có thể nghĩ được một cách.

Ba Sơn Tiểu Cổ hỏi:

- Cách gì?

Lục Tiêu Phụng nói:

- Sự thúc của ông có phải cũng đang ở Võ Đang?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Ông ta không có ở đó.

Lục Tiêu Phụng hỏi:

- Ông biết ông ta đang ở đâu không?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- tôi biết chủ nhân của Toàn Phúc lâu là cựu thuộc hạ của ông ta năm xưa, đặc biệt làm thịt một con bò mộng mời ông ta lại, chuyện này ông ta nhất định không thể từ chối.

Lục Tiểu Phụng sáng rực mắt lên, chàng hỏi:

- Ông ta thích ăn thịt?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Đến nỗi không có ngày nào không ăn thịt.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ta ăn nhiều không?

Ba Sơn Tiểu Cổ nói:

- Nhiều muốn chết người.

* * * * *

Mười bốn tháng tư, buổi chiều.

Trên cửa của Toàn Phúc lâu có dán một tờ giấy màu hồng:

“Nhà có quý khách, nghỉ bán một hôm”.

Tuy nghỉ buôn bán, cửa không hề đóng lại. Bước vào cửa là thấy ngay Long Phi Sư Long Mãnh, oai vũ cao lớn, khí thế muốn nuốt cả con bò mộng.

Ba cái bàn xếp lại một chỗ, một nồi thịt lớn bày trên đó.

Lão ăn thịt không thích xắt nhỏ xắt thớ, kiểu cọ lồi thoi. Muốn ăn thịt là ăn từng cục, từng cục thịt.

Nguyên cả sảnh đường lớn, chỉ có một gã phở ky đứng chực ở đằng xa, ngay cả chủ nhân cũng không thấy đâu.

Lúc lão ăn thịt, lão không muốn ai quấy nhiễu, lão cũng không thích nói chuyện.

Nhưng lão cũng không kêu người ngăn Lục Tiểu Phụng lại.

Lục Tiểu Phụng cứ thế bước thẳng vào, kéo một cái ghế, ngồi xuống đối diện với lão, mỉm cười nói:

- Ông mạnh khỏe?

Long Mãnh nói:

- Mạnh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhận ra ông.

Long Mãnh nói:

- Ta cũng nhận ra ngươi, ngươi là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi không quen biết Long Mãnh, tôi chỉ biết ông.

Long Mãnh cười lớn:

- Không lẽ ta không phải là Long Mãnh sao?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông là Phi Sư thỏ ty, không lẽ lại không phải là Tướng Quân ăn thịt đày sao?

Long Mãnh không cười nữa, cặp mắt tròn vo tinh quang chiếu ra, trừng trừng nhìn Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tướng Quân không hề chết, Tướng Quân còn đang ăn thịt.

Long Mãnh nói:

- Ăn thịt tốt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Khuyển Lang Quân đã cải trang ông được thành Tướng Quân, thì dĩ nhiên cũng cải trang người khác thành Tướng Quân, huống gì, người đã chết rồi, dáng dấp cũng không sai nhau mấy.

Long Mãnh hỏi:

- Tại sao Tướng Quân lại chết đi?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì tôi đã đi.

Long Mãnh hỏi:

- Người đi rồi Tướng Quân bèn phải chết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Quan hệ của Tướng Quân rất trọng đại, trừ lão Dao Bả Tử ra, nhất định không thể để bất cứ ai thấy được mặt thật của y, chết sớm ngày nào đại khái là an toàn ngày đó.

Long Mãnh nói:

- Đúng vậy, người chết quả thật an toàn nhất, chẳng ai đi chú ý đến người chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ tiếc là gần đây, người chết thường thường cứ sống lại.

Long Mãnh múc một miếng thịt lên, bỗng hỏi:

- Người ăn thịt?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ăn.

Long Mãnh hỏi:

- Ăn nhiều không?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhiều.

Long Mãnh nói:

- Tốt, người ăn đi.

Lão đưa muỗng thịt đồ vào miệng, xong đưa qua cho Lục Tiểu Phụng:

- Ăn đi, ăn nhiều vào, thịt ăn rất tốt.

Lục Tiểu Phụng cũng múc một muỗng thịt:

- Thịt quả thịt ngon thật, ngon muốn chết người luôn, chỉ tiếc là có lúc muốn chết người thật.

Long Mãnh nói:

- Tướng Quân ăn thịt, người cũng ăn thịt, mọi người đều ăn thịt, người ăn thịt chắc gì là Tướng Quân.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận.

Ánh mắt của Long Mãnh bỗng lộ vẻ cười cợt thật nguy dị, lão bỗng hạ giọng nói:

- Vì vậy người vĩnh viễn không có cách nào chứng minh được ta là Tướng Quân cả.

Lão lại cười lớn nói:

- Vì vậy, người chỉ còn nước ăn thịt thôi.

Lục Tiểu Phụng muốn cười, mà cười không nổi.

Chàng chỉ còn nước ăn thịt.

Thịt quả thật rất mềm, rất thơm, nhưng chàng vừa mới ăn một miếng, lập tức biến hẳn sắc mặt.

Long Mãnh cười nói:

- Hôm nay hình như người ăn không nhanh lắm, cũng không nhiều nữa.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông ăn được bao nhiêu rồi?

Long Mãnh nói:

- Rất nhiều, nhiều muốn chết luôn.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Lần này e rằng muốn chết thật.

Long Mãnh hỏi:

- Ai chết?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông chết.

Người của chàng ấn nhẹ một cái trên bàn, người đã bay qua mặt bàn, nhanh như điện xẹt điếm vào huyết đạo bên cạnh tâm mạch của Long Mãnh. Chỉ tiếc là chàng quên mất chính giữa còn có một nồi thịt.

Một nồi thịt chết người.

Động tác của Tướng Quân cũng thật nhanh, lão bỗng chụp nồi thịt lên, nước thịt còn đang sôi sùng sục, bắn tung tóe lên.

Lục Tiểu Phụng đành phải tránh né, vừa lớn tiếng nói:

- Ngồi yên đó, đừng động đậy.

Dĩ nhiên Long Mãnh làm sao chịu nghe lời chàng, người lão tung lên, người đã xông thẳng ra ngoài.

Không những lão động đậy, lão còn động thật nhanh, thật kịch liệt.

Vì vậy chất độc đang nằm trong dạ dày này giờ bỗng công thẳng vào trái tim lão.

Lão lập tức ngã âm ra.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trong thịt có độc, động đậy là... Chàng không nói hết câu, bởi vì chàng đã thấy Long Mãnh không còn nghe chàng nói gì nữa.

Cái nồi thịt này quả thật đã lấy đi mạng của lão.

Lúc lão ngã xuống, gương mặt đã đen thui, gương mặt lão vừa sạm đen lại, lão đã thành ra người chết.

Người chết chẳng là Phi Sư Thổ Ty, cũng chẳng là Tướng Quân.

Người chết là người chết.

Nồi thịt này ai đã nấu?

Chủ nhân nơi này thì sao?

Gã phở ky đứng hầu ở tuốt đằng xa đã sợ muốn ngóc người ra.

Lục Tiểu Phụng chụp lấy gã, nói:

- Đem ta đến nhà bếp.

Người nấu thịt dĩ nhiên phải ở trong nhà bếp.

Nhưng trong nhà bếp chỉ có thịt, không có người.

Trên lò còn đang nấu một nồi thịt lớn, cái nồi thật lớn, như cái nồi nấu com trong nhà bếp trên núi Võ Đang, bên trong cả một nồi thịt đầy, còn chưa nấu chín xong.

Lục Tiểu Phụng lại biến hẳn sắc mặt, nhin không nổi muốn bắt đầu mưa ra.

Chàng bỗng phát hiện ra một chuyện đáng sợ... không lẽ thịt ở trong nồi, người cũng ở trong nồi?

Hiện tại người còn làm chứng cho Lục Tiểu Phụng được rất có thể chỉ thừa lại một người.

Bất kể y là Biểu Ca cũng tốt, Cổ Tòng cũng tốt, Lục Tiểu Phụng chỉ hy vọng y vẫn còn sống.

Hiện tại người này đang ở đâu?

May mà chỉ có một mình Lục Tiểu Phụng biết.

Địa lao ở nhà họ Diệp dĩ nhiên không phải là nơi an toàn. Chàng đã đem người đó đến một nơi bí mật không ai có thể ngờ tới. Cuộc cờ đã sắp tàn, đây đã là nước cờ sát thủ tối hậu của chàng, dĩ nhiên chàng phải giữ riêng cho mình một bí mật.

Buổi chiều cuối xuân, ánh mặt trời vẫn còn rực rỡ, chàng chậm chậm đi trên con đường dài, làm như không có tí mục đích gì.

Hai bên đường đủ các thức các dạng tiệm bán đồ, trong mỗi tiệm có đủ các thức các dạng người, chàng nhìn thấy họ, họ cũng nhìn thấy chàng, nhưng chàng không biết trong đó có bao nhiêu người đang ngấm ngấm giám thị mình.

Cuối con đường dài, bỗng có một cỗ xe chạy như bay lại, cơ hồ muốn đụng vào chàng, phảng phất có cặp mắt thật sáng.

Nếu chàng nhìn kỹ một chút, nhất định chàng sẽ nhận ra người đó, chỉ tiếc là lúc chàng quay lại nhìn, cỗ xe đã đi xa lắc.

Nhưng đợi đến lúc chàng đi khỏi con đường đó, trong lòng chàng phảng phất còn đang nghĩ đến cặp mắt sáng đó, thậm chí còn vì vậy mà cảm thấy không yên.

Một người xa lạ nhìn qua chàng một cái, tại sao lại làm chàng bồn chồn trong dạ?

Không lẽ người này không phải là người xa lạ sao?

Chàng ráng không nghĩ đến chuyện đó, đi qua góc đường, chàng mua hai trái lê, một trái quăng cho đứa nhỏ đang ngẩn mặt ra bên lề đường, một trái chàng cầm trong tay chậm chậm gặm nhấm.

Hiện tại chàng chỉ muốn nhất tâm chụp vào chỗ yếu hại trí mệnh của Mộc đạo nhân, hiện tại có phải Mộc đạo nhân cũng đang muốn giết chàng?

Lúc này miếng thịt chết người kia, tuy chàng chỉ ăn có hai miếng đã nhỏ ra ngay, bây giờ trong bụng còn đang cảm thấy thật khó chịu.

May mà trong thịt số lượng không nặng lắm, số lượng lớn quá sẽ dễ bị phát giác.

Long Mãnh không phải là kẻ phản ứng chậm chạp, chỉ bất quá lão ăn thiệt quá nhiều.

Nhiều muốn chết người.

Nếu lúc này chàng cũng ăn thêm vài cục thịt nữa, Mộc đạo nhân sẽ hoàn toàn chẳng cần phải lo lắng chuyện gì nữa, chính chàng cũng chẳng còn phải lo lắng chuyện gì nữa.

... Lúc này người trong cửa xe hình như là một người đàn bà, con ngựa kéo xe cái miệng đang phì phò bọt mép thật dày, hình như đã đi một đoạn đường xa, không những vậy còn rất gấp rút.

... Người này là ai? Từ đâu đến?

Tuy Lục Tiểu Phụng ráng sức không để cho mình nghĩ đến chuyện này, nhưng chàng nhìn không nổi vẫn đi nghĩ tới nó. Trong lòng chàng tựa hồ như có thứ dự cảm thật kỳ quái, chàng có cảm giác người này rất quan trọng với mình.

Người chân chính quan trọng đối với chàng, không phải là người này, mà là Cổ Tòng.

Hôm đó lúc đèn tắt rồi, chàng tự tay xuất thủ khống chế y. Hải Kỳ Khoát và Cao Đào đều bị tù phía sau địa lao.

Những người từ U Linh sơn trang hiện tại đều bị cầm tù trong cái địa lao đó, ngày đầu tiên xuống núi, Lục Tiểu Phụng đã đem bản vẽ dung mạo của những người này đưa cho gã phổ ky đất chó. Người trong Ứng Sào lập tức chia nhau bắt đầu hành động, bắt nguyên cả đám, rồi do Khuyển Lang Quân, Tư Không Trích Tinh, và Vương Thập Đại đem người của mình đổi vào.

Lục Tiểu Phụng không quan tâm đến bọn họ sống chết ra sao cho lắm, vì bọn họ chắc chắn cũng không biết lão Đào Bả Tử thân phận thực sự là gì, bọn họ đại khái cũng đều là kẻ đã đáng chết rồi.

- Còn Biểu Ca?

Chàng đem Biểu Ca đi nơi nào rồi?

Dùng cách gì đưa y đi?

Hình như chàng không có cơ hội nào đem đi một người sống sờ sờ, to lớn như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhìn không nổi cười ruồi một mình, đi xuyên qua con hẻm xéo đó, đi về khách sạn... chính là hôm mười một tháng tư, bọn họ vừa đến nơi đây là vào tá túc ở khách sạn đó.

Bọn họ bỏ hết hành lý xuống, an bày xe ngựa đầu đó ổn thỏa, mới đi uống rượu, uống rượu xong rồi mới gặp cô cháu gái của chàng, mới đến Mãn Thủy lâu, xe ngựa và hành lý đều để lại ở khách sạn. Gã đánh xe bọn họ mượn đọc đường còn đang chờ bọn họ trả tiền mượn xe.

Chàng làm như quên bằng đi chuyện này, làm như đến bây giờ mới sực nhớ ra.

Giao tiền thưởng gấp bội xong, chàng làm như cảm thấy hơi run, vì vậy mới kêu gã đánh xe bỏ ngựa đi vào:

- Hôm nay trời cũng đẹp, ta muốn đi chơi lòng vòng, người đánh xe cho ta lần này là lần cuối, ta mời người uống rượu.

Trời quả thật rất đẹp, gã đánh xe và ngựa kéo xe đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, đi trên đường cũng đặc biệt hăng hái.

Nơi đây không những là chỗ trên đường đi Võ Đang phải qua, mà cũng là một thị trấn gần nhất Võ Đang. Đi qua hết con phố xong, khắp nơi xanh ngắt, núi Võ Đang lưng danh thiên hạ phảng phất như dang ở ngay trước mặt.

Bọn họ ngừng lại ở một bên bìa rừng, Lục Tiểu Phụng mới sực nhớ mình quên đem rượu:

- Ta đã hứa mời người uống rượu.

Chàng đưa cho gã đánh xe một đỉnh bạc:

- Người đi mua giùm, mua nhiều chút đỉnh, còn thừa cho người.

Nơi đây dĩ nhiên không gần chỗ bán rượu, nhưng nể mặt cái đỉnh bạc, gã đánh xe vẫn hơn hờ đi mua.

Bây giờ đang hoàng hôn, ánh tịch dương đầy trời, ráng chiều thật diễm lệ. Cái núi nổi danh đạo giáo này là thánh địa của võ lâm, dưới ánh tịch dương lại càng đầy vẻ ly kỳ khôi lệ.

Chỉ bất quá chàng quanh đây không có đường lên núi, lại cách đạo quan và nơi thắng cảnh trên núi quá xa.

Vì vậy bất kể nhìn bên nào, cũng đều không thấy một ai, Lục Tiểu Phụng bỗng chui xuống gầm xe.

Dưới xe lại không có thứ gì để nhìn, chàng chui xuống đó làm gì? Không lẽ muốn xuống đó ngủ một giấc?

Nhưng chàng không hề nhắm mắt lại, ngược lại hình như lắm bầm một mình:

- Chỉ bất quá nhịn đói có ba ngày, bất cứ ai cũng không chết nổi, huống gì mấy người ăn sĩ thường thường ăn cũng không nhiều lắm.

Nhưng hình như không phải chàng lắm bầm một mình, không lẽ dưới gầm xe còn có ai khác?

Người đang ở đâu?

Chàng gõ gõ tấm gỗ dưới đáy xe, trong đó trống không, gầm xe còn có giáp tầng.

Mấy ông quan cáo lão về quê, đem theo đồ không ít, dĩ nhiên phải mượn mấy chiếc xe lớn đặc biệt, nếu dưới xe còn có giáp tầng, dĩ nhiên là không nhỏ lắm, muốn giấu một người trong đó cũng không phải là chuyện khó khăn.

Hôm đó ở nhà của Diệp Lăng Phong, Liễu Thanh Thanh còn chưa tỉnh, mọi người đang bận bịu cải trang dịch dung, chàng đem Biểu Ca giấu dưới chỗ này.

Đem một người bị điếm huyết đạo nhốt vào trong một chỗ thế này, tuy là ngược đãi, nhưng chàng cho là những hạng người này vốn phải xứng đáng nếm chút tội tình.

- Hiện tại tuy người đang chịu tội, nhưng chỉ cần người chịu giúp ta một chuyện thôi, ta bảo đảm không làm khó dễ người chút nào nữa. Người còn có thể đi làm chuyện ân sĩ của người.

Chàng rút tấm gỗ giáp tầng ra, lập tức có một người từ trong rớt xuống.

Một người còn sống.

Không cần phải kiểm soát lại mạch tức của y cũng biết được y còn sống.

Bởi vì lúc y rớt xuống, toàn thân y đang động đậy, động tác biến hóa còn nhiều lắm.

Người này rớt xuống, trong đó lại có một người nữa rớt xuống, tiếp theo đó, lại có một người nữa rớt theo.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng chỉ giấu trong đó có một người, tại sao lại mọc ra ba người?

Ba người này đều còn sống, đều đang động đậy, động tác rất nhanh, biến hóa rất nhiều.

Dưới xe không có bao nhiêu khoảng trống, phạm vi có thể cử động được càng nhỏ, Lục Tiểu Phụng một mình dưới đó, đã cảm thấy chật chội rồi, huống gì lại thêm ba người ép vào nữa.

Chàng lập tức cứng người, không động đậy gì được nữa, bởi vì ba người này đã như ba con cá nằm bẹp lên người chàng, dính cứng vào chàng, năm bàn tay đồng thời đang nắm lấy huyết đạo trên người chàng.

Ba người làm sao chỉ có năm bàn tay? Có phải trong bọn có một người chỉ có một bàn tay?

Người có một bàn tay nào không lẽ là Hải Kỳ Khoát?

Lục Tiểu Phụng thậm chí còn không thấy cả mặt mày bọn họ, người chàng đã bị xách lên, ném vào trong xe, như một con cá chết bị quăng vào trong chảo dầu.